

	[REDACTED]		Referencia	48082
	Cliente	AJUNTAMENT DE [REDACTED]		
	Lletrado	[REDACTED]		
	Procedimiento	383/20 E	JUZGADO CONTENCIOSO 9	
	Notificación	[REDACTED]	Resolución	[REDACTED]
	Procesal			

Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 09 de [REDACTED]

[REDACTED] edifici I - [REDACTED] - C.P.: 08075

TEL.: [REDACTED]
FAX: [REDACTED]

N.I.G.: [REDACTED]

Procedimiento abreviado 383/2020 -E

Materia: Tributos (Procedimiento abreviado)

Entidad bancaria [REDACTED]
Para ingresos en caja. Concepto: [REDACTED]
Pagos por transferencia bancaria: IBAN [REDACTED]
Beneficiario: Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 09 de [REDACTED]
Concepto: [REDACTED]

Parte recurrente/Solicitante/Ejecutante: [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
or/a: [REDACTED]
[REDACTED]
do/a: [REDACTED]

Parte demandada/Ejecutado: AYUNTAMIENTO DE [REDACTED]
Procurador/a: [REDACTED]
Abogado/a: [REDACTED]

SENTENCIA Nº [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Jutge substituïda del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 9 de [REDACTED] he vist el procediment contenciós abreujat núm. 383/2020-E en el qual han intervingut, com a part demandant, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] i [REDACTED] representats per la Procuradora, [REDACTED] i defensats pel Lletrat, [REDACTED] i com a part demandada, l'AJUNTAMENT DE [REDACTED] representat pel Procurador, [REDACTED] i defensat pel Lletrat municipal, [REDACTED] i dicto aquesta sentència sobre la base dels següents,

ANTECEDENTS DE FET

Únic. Interposat per la representació processal de la part recurrent el present recurs contenciós administratiu contra la resolució administrativa que es cita en el fonament primer de la sentència i complerts els tràmits i prescripcions legals procedimentals pròpiament dits sense necessitat de vista oral ja que cap de les parts sol·licitaren el lliurament del plet a prova a l'empara de l'art. 78.3 de la LJCA amb la nova redacció donada per la Llei 37/2010 de mesures d'agilització processal que va entrar en vigor en data [REDACTED] i tenint en compte la data d'entrada de l'escrit originador d'aquest procediment és de data [REDACTED] en el Decanat dels Jutjats del Contenciós administratiu de [REDACTED] passen les actuacions seguidament per al dictat sentència.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Constitueix l'objecte del present recurs contenciós administratiu l'Acord del Ple de l'Ajuntament de [REDACTAT] de data [REDACTAT] en virtut del qual es resol, "Primer.- DENEGAR la petició de declaració de nul·litat de ple dret instada en data [REDACTAT] pel senyor [REDACTAT] en representació dels senyors [REDACTAT] i [REDACTAT] de les liquidacions de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU) núm. [REDACTAT] (...)".

SEGON.- Tanmateix constitueixen fets provats i no controvertits als efectes de resolució del present recurs, els següents:

1.- En data [REDACTAT] el senyor [REDACTAT] en representació dels senyors [REDACTAT] (NIF núm....), [REDACTAT] (NIF núm....) i [REDACTAT] (NIF núm....), va presentar escrit de sol·licitud d'inici de procediment de revisió d'actes nuls de ple dret, previst a l'article 217 de la Llei General Tributària (LGT), de les següents liquidacions de l'Impost sobre l'Increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU), per les transmissions de data [REDACTAT] de les finques indicades:

- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 01 05).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 01 05).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 01 05).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 01 06).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 01 06).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 01 06).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 BX 03).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 BX 03).
- [REDACTAT] de quota [REDACTAT] (Camí Ral, 551 ESC 1 BX 03).

2.- Amb el dictat del decret [REDACTAT] de [REDACTAT] del regidor delegat de Serveis Centrals, Seguretat i Bon Govern, es va resoldre iniciar el procediment de revisió d'actes nuls de ple dret establert a l'article 217 de la Llei 58/2003, de [REDACTAT] general tributària (LGT), en relació amb les liquidacions núm. [REDACTAT] totes elles de l'Impost sobre l'Increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU); així com es va atorgar als 3 contribuents un termini de 15 dies, per tal que formulessin les al·legacions i presentessin els documents i justificacions que consideressin convenients.

3.- En data [REDACTAT] el senyor [REDACTAT] en representació dels senyors [REDACTAT] va presentar un escrit en el qual al·lega que les liquidacions discutides incorren en els supòsits de nul·litat de les lletres a), f) i g) de l'article 217 de la LGT, ja que vulneren el principi constitucional de capacitat econòmica, en la mesura que graven una riquesa inexistente, així com el dret a la tutela judicial efectiva de l'article 24

de la Constitució, en la mesura que s'ha impedit als contribuents l'accés a la justícia, perquè les liquidacions són fermes i no es pot acudir a la via judicial a menys que s'esgoti la via administrativa. També considera que s'ha vulnerat el dret a la igualtat de l'article 14 de la Constitució en relació amb l'article 31 de la mateixa Constitució, atès que dites liquidacions discriminen els contribuents que han experimentat pèrdues patrimonials en la transmissió, en la mesura que han de tributar igual com si haguessin obtingut dit increment patrimonial.

Els contribuents afegeixen que les liquidacions discutides són actes expressos contraris a l'ordenament jurídic pels quals l'Ajuntament ha obtingut un dret mancant dels requisits essencials per a fer-ho. Al respecte, s'invoca una sentència del Tribunal Suprem per recolzar la seva pretensió, així com l'acord de ■ ■ ■■■■ ■■■■ emès per l'Ajuntament en el qual disposava no emetre noves liquidacions de l'IIVTNU quan s'acredités que no s'ha incrementat el valor de les finques. En darrer terme, manifesta que existeix una norma amb rang de llei (l'article 39.1 de la Llei orgànica 2/1979, de ■ ■■■■■ del Tribunal Constitucional -LOT-C-), el qual declara expressament la nul·litat pretesa. D'acord amb aquest precepte, quan la sentència declari la inconstitucionalitat, declararà igualment la nul·litat dels preceptes impugnats, així com, en el seu cas, la d'aquells altres de la mateixa llei, disposició o acte amb força de llei als quals s'hagi d'estendre per connexió o conseqüència. Considera que les liquidacions discutides es veuen afectades per aquest precepte i per tant són nul·les de ple dret.

4.- Amb el dictat del decret 9716, de ■ ■ ■■■■■ ■■■■ de l'Alcalde de ■■■■ es va sol·licitar a la Presidència de la Comissió Jurídica Assessorada de la Generalitat de ■■■■ dictamen d'acord amb l'article 8.3.c) de la Llei 5/2005, de ■ ■ ■■■■ en relació a l'expedient G-TM 2019/000001098, presentada pel senyor ■■■■ ■■■■ ■■■■ en representació dels senyors ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ i ■■■■ ■■■■ ■■■■ d'inici de procediment de revisió d'actes nuls de ple dret de l'article 217 de la Llei 58/2003, de ■ ■ ■■■■■ General Tributària, respecte les liquidacions núm. ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ totes elles de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU).

5.- Una vegada aportada documentació requerida per la Comissió Jurídica Assessorada de la Generalitat de ■■■■ i, complerts els tràmits establerts per les normes reguladores, en data ■ ■ ■■■■ ■■■■ dit òrgan va emetre el dictamen núm. 164/2020, en el qual informa desfavorablement sobre la revisió d'ofici instruïda per l'Ajuntament de ■■■■ a instància dels Srs. ■■■■ ■■■■ i ■■■■ ■■■■ ■■■■ amb la finalitat de declarar la nul·litat de ple dret de la liquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana corresponent a les transmissions de diverses finques l'any 2016.

6.- En data ■ ■ ■■■■■ ■■■■ el Ple de l'Ajuntament de ■■■■ va dictar acord en virtut del qual va DENEGAR la petició de declaració de nul·litat de ple dret instada en data ■ ■ ■■■■ ■■■■ pel senyor ■■■■ ■■■■ ■■■■ en representació dels senyors ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■ i ■■■■ ■■■■ ■■■■ de les liquidacions de l'Impost sobre l'increment del valor dels terrenys de

naturalesa urbana (IIVTNU) núm. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

TERCER.- En la demanda, es fonamenta sobre la base que les liquidacions impugnades són nul·les de ple dret en virtut dels apartats a), f) i g) de l'article 217.1 de la Llei general tributària.

La recurrent posa de manifest en la seva demanda que les liquidacions incorren en els supòsits de nul·litat de les lletres a), f) i g) de l'article 217 de la LGT, ja que vulnereu el principi constitucional de capacitat econòmica, en la mesura que graven una riquesa inexistent. També al·leguen que arran de la transmissió d'aquestes finques, havia experimentat una pèrdua patrimonial. Invoquen la sentència de data [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] del Tribunal Constitucional, la qual declara inconstitucionals i nuls els articles 107.1, 107.2.a) i 110.4 del Reial decret legislatiu 2/2004, de [REDACTED] [REDACTED] en virtut del qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), en la mesura que sotmeten a tributació situacions inexpressives de capacitat econòmica (principi reconegut a la Constitució), és a dir, aquelles que no presenten increment del valor del terreny en el moment de la transmissió. Consideren que s'havia produït la vulneració del seu dret fonamental a la tutela judicial efectiva, previst a l'article 24 de la Constitució, ja que se'ls havia causat indefensió, així com la del dret a la igualtat de l'article 14 de la CE. També addueixen que l'Ajuntament havia adquirit un dret (el cobrament de les liquidacions impugnades) en contra de l'ordenament jurídic, atès que no complia els requisits essencials per a obtenir-lo.

Per la seva banda, l'administració demandada s'oposa amb la seva contestació a la demanda a la concurrència de les infraccions jurídiques denunciades per la recurrent tot sol·licitant el dictat d'una sentència desestimatòria per ser l'actuació administrativa impugnada plenament ajustada a dret.

QUART.- Per a l'adequada resolució de les pretensions de les parts en aquest procés és necessari, en primer lloc, fixar el marc normatiu i la doctrina jurisprudencial d'aplicació per a determinar la no concurrència de les causes de nul·litat previstes dels apartats a), f) i g) de l'article 217.1 de la Llei general tributària.

A) Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora

En primer lloc, cal significar que la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de [REDACTED] (CJA) com a òrgan consultiu del Govern de la Generalitat de [REDACTED] exerceix les seves funcions amb autonomia orgànica i funcional, en garantia de la seva objectivitat i independència, vetllant per la legalitat de l'actuació de les diverses administracions catalanes, en algunes matèries l'Administració de la Generalitat i els ens locals de [REDACTED] estan obligats a demanar-li el seu parer abans de prendre la decisió corresponent (dictàmens de sol·licitud preceptiva) i en d'altres matèries, poden sol·licitar-li, però no estan obligats a fer-ho (dictamen s de sol·licitud no preceptiva).

En el present cas, es va requerir per l'Administració demandada el dictamen de la CJA va emetre dictamen "desfavorable" a la petició de declaració de nul·litat de ple dret de les

liquidacions esmentades. Cal significar que aquest dictamen és preceptiu i vinculant, d'acord amb l'article 217.4 de la Llei general tributària (LGT) i també recull la recent jurisprudència del Tribunal Suprem (TS) sobre aquest assumpte (folis núm. 435 i següents de l'expedient administratiu).

Del referit dictamen de la CJA núm. 164/2020 en síntesi, n'extrèiem les següents consideracions:

1. Les liquidacions fermes NO es veuen afectades per les sentències del TS i del TC i la no concurrència de les causes de les lletres a), f) i g) de l'article 217.1 LGT

(...) la [sentència del Tribunal Suprem] núm. 436/2020, conclou que la STC 59/2017 “no hace nulas las liquidaciones firmes del tributo que nos ocupa en base a las letras a), f) y g) del artículo 217.1.e) de la Ley General Tributaria” (fonament jurídic cinquè). En concret, com a contingut interpretatiu estableix el següent (fonament jurídic sisè): «La declaración de inconstitucionalidad de los artículos 107.1 y 107.2 a) del texto refundido de la Ley de Haciendas Locales “en la medida en que (pueden) someter a tributación situaciones inexpressivas de capacidad económica” y del artículo 110.4 del mismo texto legal no determina que las liquidaciones firmes del Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana giradas con anterioridad y que hayan ganado firmeza en vía administrativa incurran en los supuestos de nulidad de pleno derecho previstos en las letras a), e) f) y g) del artículo 217.1 de la vigente Ley General Tributaria, pues aquellos actos tributarios.

(i) no han lesionado derechos fundamentales susceptibles de amparo constitucional, toda vez que el artículo 31.1 de la Constitución (capacidad económica) -único que ha sido tenido en cuenta por el juez a quo para estimar el recurso y que ha provocado el debate procesal en esta casación- no es un derecho fundamental de esa naturaleza;

(ii) no han prescindido por completo del procedimiento legalmente establecido;

(iii) no han provocado que el solicitante adquiera facultades o derechos careciendo de los requisitos esenciales para esa adquisición y

(iv) no cabe identificar una norma con rango de ley que así establezca dicha nulidad radical y, desde luego, ésta no puede ser la aducida por la parte recurrente en su demanda (el artículo 47.2 de la Ley 39/2015, referida a disposiciones generales y no a actos administrativos, como la liquidación firme que nos ocupa).»

2. No concorre la causa prevista a la lletra a) de l'article 217.1 LGT en relació amb el principi de capacitat econòmica (article 31.1 de la Constitució

(...) Així, en la STS núm. 435/2020, de ■ ■ ■ s'afirma: «Llegados a este punto solo queda por dilucidar una cuestión: la de si concurre en el caso el supuesto de nulidad previsto en el artículo 217.1.a) de la Ley General Tributaria [...]. Y en relación con dicha cuestión, resulta forzoso afirmar que la vulneración del principio de capacidad económica [...] no tiene encaje en el artículo 217.1.a) de la Ley General Tributaria, pues

tal principio -reconocido en el artículo 31.1 de la Constitución- no constituye un derecho “susceptible de amparo constitucional”, como tal precepto establece, al no estar reconocido en los artículos 14 a 29 de la Constitución (v. artículos 53.2 de la Constitución y 41.1 de la Ley Orgánica 2/1979, de ■ ■ ■ del Tribunal Constitucional)» (fonament jurídic quart). Seguidament, dins del contingut interpretatiu de la sentència, s’afegeix: «La declaración de inconstitucionalidad de los artículos 107.1 y 107.2 a) del texto refundido de la Ley de Haciendas Locales “en la medida en que (pueden) someter a tributación situaciones inexpressivas de capacidad económica” no determina que las liquidaciones firmes del Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana giradas con anterioridad y que hayan ganado firmeza en vía administrativa incurran en el supuesto de nulidad de pleno derecho previsto en el artículo 217.1.a) de la vigente Ley General Tributaria, pues aquellos actos tributarios no han lesionado derechos fundamentales susceptibles de amparo constitucional, toda vez que el artículo 31.1 de la Constitución (capacidad económica) [...] no es un derecho fundamental de esa naturaleza» (fonament jurídic cinquè).

A la mateixa conclusió s’arriba en la STS núm. 436/2020, de ■ ■ maig: «El hoy recurrente en casación pretendió en vía administrativa y en sede jurisdiccional que concurría esa causa de nulidad [letra a) de l’article 217.1 de l’LGT] en la medida en que, a tenor de la sentencia del Tribunal Constitucional núm. 59/2017, el precepto legal que amparaba la liquidación -el artículo 102 de la Ley de Haciendas Locales vulneraba el principio de capacidad económica previsto en el artículo 31.1 de la Constitución.

Basta para rechazar esta alegación con recordar que la vulneración del principio de capacidad económica [...] no tiene encaje en el artículo 217.1.a) de la Ley General Tributaria, pues tal principio –reconocido en el artículo 31.1 de la Constitución– no constituye un derecho “susceptible de amparo constitucional”, como tal precepto establece, al no estar reconocido en los artículos 14 a 29 de la Constitución (v. artículos 53.2 de la Constitución y 41.1 de la Ley Orgánica 2/1979, de ■ ■ ■ del Tribunal Constitucional)» (apartat primer del fonament jurídic cinquè). Seguidament, dins del contingut interpretatiu de la sentència, s’afegeix: «La declaración de inconstitucionalidad de los artículos 107.1 y 107.2 a) del texto refundido de la Ley de Haciendas Locales “en la medida en que (pueden) someter a tributación situaciones inexpressivas de capacidad económica” y del artículo 110.4 del mismo texto legal no determina que las liquidaciones firmes del Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana giradas con anterioridad y que hayan ganado firmeza en vía administrativa incurran en los supuestos de nulidad de pleno derecho previstos en las letras a), e) f) y g) del artículo 217.1 de la vigente Ley General Tributaria.» Aquesta afirmació es justifica, en relació amb la lletra a), en els termes següents: “pues aquellos actos tributarios (i) no han lesionado derechos fundamentales susceptibles de amparo constitucional, toda vez que el artículo 31.1 de la Constitución (capacidad económica) [...] no es un derecho fundamental de esa naturaleza” (fonament jurídic sisè). Aquest mateix contingut interpretatiu és reproduït en la STS núm. 454/2020, de ■ ■ ■ (fonament jurídic segon).

Fetes les anteriors consideracions, cal concloure la no concurrència de la causa de nul·litat de la lletra a) de l'article 217.1 de l'LGT amb fonament en la vulneració del principi de capacitat econòmica de l'article 31.1 de la Constitució.

3. No concorre la vulneració del dret a la tutela judicial efectiva (article 24 de la Constitució)

(...) La Comissió no comparteix aquesta argumentació. Cal advertir, d'entrada, que no és possible un trasllat automàtic, sinó amb les matisacions necessàries, del dret fonamental de l'article 24 de la Constitució a l'àmbit administratiu, en concret, als procediments administratius sancionadors: "D'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional, la indefensió amb afectació jurídic constitucional únicament concorre quan s'impedeix a [REDACTED] d'una manera no justificada la protecció jurisdiccional dels seus drets i interessos legítims o quan la vulneració dels seus drets procedimentals comporta la privació del dret a la defensa (STC 18/1981, 31/1984, 48/1984, 48/1986, 155/1988, i 58/1989, entre d'altres) en la seva vessant jurisdiccional, de manera que la indefensió material amb aquesta transcendència jurídic constitucional produïda en seu de procediment administratiu pot veure's resolta fins i tot en seu d'exercici d'accions jurisdiccionals per l'accés a l'expedient i l'exercici de les accions jurisdiccionals procedents per part dels interessats (actors o demandants en el procediment jurisdiccional). Així, únicament s'admet que concorre indefensió material amb rellevància jurídic constitucional (i, per tant, un supòsit de nul·litat de ple dret de la lletra a de l'article 62.1 de l'LRJPAC en relació amb l'article 24 CE) en els procediments sancionadors que, a més, cal tenir en consideració que participen dels principis propis tant del dret penal com de les garanties del procés penal" (Dictamen 96/2020).

En qualsevol cas, en el supòsit que s'examina, no s'acredita l'existència d'una situació d'indefensió. En aquest sentit, no és objecte de discussió en l'expedient la correcció del procediment o, a contrari, l'existència d'infraccions procedimentals substancials, la regularitat de l'atorgament del tràmit d'audiència i de les notificacions practicades o la correcta indicació del recurs que es podia interposar contra les liquidacions tributàries, acció que no va ser exercitada pels interessats i que fou determinant per a la fermesa de l'acte (en aquest mateix sentit, Dictamen 102/2007 i també Dictamen 100/2020 del Consell Consultiu del Principat [REDACTED]). Cal concloure, per tant, la no-concurrència de la causa de nul·litat de la lletra a) de l'article 217.1 de l'LGT amb fonament en la lesió del dret fonamental a la tutela judicial efectiva de l'article 24 de la Constitució.

4. La no vulneració del principi d'igualtat (article 14 de la Constitució)

(...) La Comissió no comparteix aquesta argumentació. Cal advertir que el retret que fan els interessats es dirigeix directament a la llei, posteriorment declarada inconstitucional i nul·la, en els termes de la STC 59/2017. Per tant, la hipotètica vulneració denunciada no és del principi d'igualtat en l'aplicació de la llei, en aquest supòsit, per l'Administració, sinó del principi d'igualtat davant la llei. La Comissió ha tingut ocasió de diferenciar les dues vessants del principi d'igualtat: «En relació amb aquesta al·legació cal matisar que entenem que es tractaria de la vulneració d'una de les manifestacions del principi d'igualtat com és la igualtat en l'aplicació de la llei i no de la igualtat davant la llei, atès

que en cap moment no es qüestiona la diferenciació de tracte que la llei atribueix als concessionaris d'autopistes respecte d'altres contribuents. Situats en aquest context cal tenir present, d'una banda, l'abast d'aquest principi d'acord amb els pronunciaments del Tribunal Constitucional. En aquest sentit s'ha declarat que "el artículo 14 de la Constitución excluye que, en ese supuesto, la resolución finalmente dictada aparezca como fruto de un mero voluntarismo selectivo frente a casos anteriores resueltos de modo diverso. Vulneración del principio de igualdad en la aplicación de la Ley que, no obstante, no presenta el mismo sentido y alcance que el principio de igualdad ante la Ley, pues, como también se ha declarado por este Tribunal, "mientras que éste es de carácter material y pretende garantizar la identidad de trato de los iguales, aquél es predominantemente formal", de manera que 'lo que el principio de igualdad en la aplicación de la Ley exige no es tanto que la Ley reciba siempre la misma interpretación a efectos de que los sujetos a los que se aplique resulten siempre idénticamente afectados, sino que no se emitan pronunciamientos arbitrarios por incurrir en desigualdad no justificada en un cambio de criterio que pueda reconocerse como tal (STC 49/1985, de ■ ■ ■ FJ 2).'", d'acord amb la STC 1/1990, de ■ ■ ■ (Dictamen 6/2007). En definitiva, en el cas que s'examina, l'Ajuntament de ■ ■ ■ es va limitar a aplicar la legislació vàlida i vigent en aquell moment, sense que sigui possible l'aplicació retroactiva de la doctrina de la STC 59/2017 en els termes ja indicats. Per tant, és incorrecta l'afirmació segons la qual les liquidacions tributàries s'haurien practicat sense l'existència de regulació del tribut i, per tant, mancant cobertura legal. En relació al principi de capacitat econòmica, connectat al principi d'igualtat pels interessats, la Comissió es remet a les consideracions abans fetes respecte al principi de l'article 31.1 de la Constitució. Una posició igualment contrària a l'existència de vulneració del principi d'igualtat, amb rebuig de l'argument de la seva lesió per la raó que es gravin uns supòsits i no pas uns altres en atenció al fet que les liquidacions tributàries siguin anteriors o no a la STC 59/2017, se sosté en el Dictamen 100/2020 del Consell Consultiu del ■ ■ ■

Cal concloure, per tant la no-concurrència de la causa de nul·litat de la lletra a) de l'article 217.1 de l'LGT amb fonament en la lesió del principi constitucional d'igualtat de ■ ■ ■ 14 de la Constitució.

5.- La no concurrència de la causa de ■ ■ ■ 217.1.f) de l'LGT: actes contraris a l'ordenament jurídic pels quals s'adquireixen facultats o drets mancants els requisits essencials

(...) En relació amb la causa de nul·litat prevista en els articles 217.1 de l'LGT i 47.1.f) de l'LPAC, aquesta Comissió s'ha pronunciat reiteradament, per exemple en els Dictàmens 90/2020, 115/2020 i 116/2020, entre molts d'altres, «en el sentit que la interpretació del caràcter d'allò que és essencial –que constitueix un concepte jurídic indeterminat– s'ha d'aplicar d'una manera estricta, ja que, altrament, es cauria en inseguretats jurídiques. Si la manca de qualsevol dels requisits exigits per a adquirir un dret o una facultat fos suficient per a declarar la nul·litat de l'acte, la regla general deixaria de ser la simple anul·labilitat i passaria a ser la nul·litat de ple dret. El concepte de requisit essencial per a adquirir drets, que utilitza la lletra f) esmentada, pot permetre apreciar l'existència de nul·litat radical en supòsits de col·lisió qualitativa, per entendre

que aquesta es dona quan el contingut de la resolució que empara noves situacions o nous drets es fonamenta en fets o requisits inexistents o inadequats per a donar lloc a aquesta adquisició de posicions. L'essencialitat dels requisits es troba en la funció determinant per a donar lloc al naixement dels drets o de les situacions esmentades, tenint present els pressupòsits de fet que, en cada cas, han de concórrer necessàriament en el subjecte, d'acord amb la normativa aplicable (així, dictàmens 320/2004, 149/2005, 213/2008, 263/2008, 11/2009, 64/2011, 41/2013, 212/2013, 131/2015 i 311/2018). En definitiva, aquesta Comissió ha caracteritzat el requisit essencial –d'aquesta causa de nul·litat– com a “pressupòsit inherent a l'estructura definitòria de l'acte”, “determinant per al naixement del dret” i que, en mancar, dona lloc a un “xoc qualificat”, a una “col·lisió qualitativa”, a una “discrepància essencial” o “substancial” amb l'ordenament, per la magnitud del contrast o bé per l'especial cura que el legislador posa respecte de determinats aspectes (entre molts d'altres, dictàmens 330/2002, 147/2005, 195/2006, 136/2007, 264/2008, 41/2013 i 311/2018).»

(...) Així, la STS núm. 436/2020, de ■ ■ ■ en relació amb la causa de nul·litat de la lletra f), afirma el següent: «Es evidente que el precepto en estudio [article 217.1.f) de l'LGT] sanciona con nulidad radical los actos declarativos de derechos “dictados por la Administración” (expresa o presuntamente) que, sin embargo y al no tener los requisitos fundamentales requeridos por el ordenamiento, no permiten incorporar al patrimonio del particular (no de la Administración autora del acto) un derecho o una facultad que, en puridad, nunca ostentó [...]. El precepto en cuestión, sin embargo, no se refiere -ni puede referirse- a actos de gravamen o a actos -como los tributarios que ahora nos conciernen- en los que la Administración impone al particular una obligación de dar a tenor de la legislación aplicable, pues el supuesto de nulidad solo está pensado para revocar actos en los que el particular interesado -no la Administración- se ha hecho con facultades, o ha adquirido derechos careciendo de los requisitos esenciales al respecto.

Resulta, en definitiva, extravagante la alegación de este supuesto de nulidad en relación con un acto administrativo de naturaleza tributaria en el que la Administración competente lo único que ha hecho es exigir un impuesto por entender que concurría el hecho imponible definido en la ley. El supuesto analizado, en fin, no está pensado en absoluto para supuestos como el que ahora nos ocupa ni, desde luego, resulta aceptable la alegación genérica de que la Administración, al liquidar el tributo, ha obtenido un derecho (el importe de la cuota) sin que concurren los requisitos legalmente previstos tras la sentencia del Tribunal Constitucional.» (apartat segon del fonament jurídic cinquè). De manera coherent amb aquest raonament, la sentència inclou, en el seu contingut interpretatiu, la no-concurrència de la causa de nul·litat de la lletra f) de l'article 217.1 de l'LGT amb aquesta justificació: “(iii) no han provocado que el solicitante adquiriera facultades o derechos careciendo de los requisitos esenciales para esa adquisición” (fonament jurídic sisè). Aquest mateix contingut interpretatiu és reproduït en la STS núm. ■ ■ ■ de ■ ■ ■ (fonament jurídic segon). Els termes d'aquesta sentència són clars i contundents: qualifica d'“evidente” la tesi interpretativa que se sosté i d'“extragante” la contrària, tot afirmant que l'article 217.1.f) de l'LGT “no está pensado en absoluto” pels supòsits referits a l'Administració i, per tant, als actes tributaris de gravamen.

En qualsevol cas, segons el criteri d'aquesta Comissió, en el cas que s'examina no es pot afirmar la manca de requisits essencials de l'Administració. En efecte, no és jurídicament correcta l'afirmació segons la qual la decisió administrativa, traduïda en les liquidacions de l'IIVTNU objecte de revisió, no compleix les exigències legals i, per tant, és contrària a l'ordenament jurídic. És suficient recordar, en aquest punt, que les liquidacions es van fer en aplicació d'una legislació vàlida i vigent en aquell moment, sense que tingui efectes retroactius la declaració de nul·litat, derivada de la declaració d'inconstitucionalitat de la STC 59/2017, dels preceptes del TRLHL relatius al càlcul de la plusvàlua. No és acceptable, en aquest sentit, l'argument de la manca de cobertura legal de la decisió administrativa objecte de revisió.

Cal concloure, per tant, la no-concurrència de la causa de nul·litat de la lletra f) de l'article 217.1 de l'LGT en el cas que s'examina.

6.- La no concurrència de la causa de l'article 217.1.g) de l'LGT: qualsevol altre supòsit establert expressament en una disposició de rang legal

(...) La Comissió no comparteix aquesta argumentació. L'article 39.1 de la LOTC no estableix una causa de nul·litat de ple dret dels actes administratius i, per tant, no hi concorre la causa de nul·litat invocada de la lletra g) de l'LGT. De la lectura d'aquest precepte, en efecte, s'arriba a la conclusió que fa referència a disposicions o actes amb força de llei i, a més, que la seva inconstitucionalitat i, per tant, nul·litat, ha de ser declarada expressament pel Tribunal Constitucional (per connexió o conseqüència).

Aquesta és la posició mantinguda pel Tribunal Suprem en sentències recents. Així, la reiterada STS núm. 436/2020, de ■ ■ ■ inclou en el seu contingut interpretatiu el següent: «La declaración de inconstitucionalidad de los artículos 107.1 y 107.2 a) del texto refundido de la Ley de Haciendas Locales “en la medida en que (pueden) someter a tributación situaciones inexpressivas de capacidad económica” y del artículo 110.4 del mismo texto legal no determina que las liquidaciones firmes del Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana giradas con anterioridad y que hayan ganado firmeza en vía administrativa incurran en los supuestos de nulidad de pleno derecho previstos en las letras a), e) f) y g) del artículo 217.1 de la vigente Ley General Tributaria.» Aquesta afirmació es justifica, en relació amb la lletra g), en els termes següents: “no cabe identificar una norma con rango de ley que así establezca dicha nulidad radical y, desde luego, ésta no puede ser la aducida por la parte recurrente en su demanda (el artículo 47.2 de la Ley 39/2015, referida a disposiciones generales y no a actos administrativos, como la liquidación firme que nos ocupa)” (fonament jurídic sisè). Aquest mateix contingut interpretatiu és reproduït en la STS núm. 454/2020, de ■ ■ ■ (fonament jurídic segon).

Cal concloure, per tant, la no-concurrència de la causa de nul·litat de la lletra g) de l'article 217.1 de l'LGT amb fonament en la invocació de l'article 39.1 de la LOTC.

Fent aplicació al present supòsit de les consideracions jurídiques del dictamen de la CJA i de les sentències invocades ens du a desestimar íntegrament la demanda, i en conseqüència, el present recurs contenciós administratiu.

ÚLTIM.- A tenor dels arts. 68.2 i 139.1 de la vigent Llei reguladora d'aquesta Jurisdicció modificat aquest últim per la Llei 37/2011 de ■■■■■ de mesures d'agilització processal, les costes processals s'imposaran en primera o única instància a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions en la sentència o en la resolució del recurs o de l'incident a excepció que es justifiqui la seva no imposició. Sense que no obsti, en seu cas, la manca de sol·licitud expressa de condemna en costes per les parts, tota vegada que aquest pronunciament es sempre obligat o imperatiu per la decisió judicial, sense incorre per raó de tal vici d'incongruència processal -*ultra petita partium* – articles 24.1 CE i 33.1 i 67.1 LJCA-, al concernir l'esmentada declaració judicial a una qüestió juridico processal de conformitat amb el dictat de l'art. 68.2 de la Llei Jurisdiccional i d'una reiterada jurisprudència tant contenciosa administrativa com constitucional (entre altres, STS Sala Contenciosa Administrativa, de ■■■■■ ■■■■■ i ■■■■■ i STC, Sala Primera, núm. 53/2007, de ■■■■■ i ■■■■■ de ■■■■■)

Cal recollir, doncs, el principi de venciment mitigat que ens porta a concloure aquí amb la no imposició de costes tota vegada que la singularitat de la qüestió aquí debatuda veta estimar que es trobi absent en el cas que ens ocupa *iusta causa litigandi* (series dubtes de fet o dret) tot això tenint en compte que per la jurisprudència recaiguda en supòsits similars per apreciar a aquests efectes que el cas era jurídicament dubtós tal i com assenyalava l'art. 394 de la Llei 1/2000, d'Enjudiciament Civil.

Ateses les consideracions anteriors, i fent ús de la potestat que li ve conferida per l'art. 117 de la Constitució, aquest Jutjat ha resolt:

DECISIÓ

DESESTIMAR el present recurs contenciós administratiu núm. ■■■■■ promogut per, ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ i ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ contra, l'AJUNTAMENT DE ■■■■■ tot confirmant l'actuació administrativa impugnada per ser ajustada a dret. Sense l'expressa imposició de costes.

Contra aquesta sentència no es pot interposar cap recurs ordinari, de conformitat amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

PUBLICACIÓ. Faig constar que avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. En dono fe.

